

Αλληγορικά

Τούτο το ποίημα ήταν το Καταστατικό μιας Οργάνωσης που αποσκοπούσε με ειρηνικά μέσα την εξαφάνιση του ανθρώπινου γένους. Ακόμα δεν είχαν εφεύρει τα μηνύματα γιατί αν είχαν δεν θα χρειαζόταν η παραπάνω Οργάνωση. Ας είναι όμως.

Κατά το σύντομο βίο της επετέλεσε σπουδαίο έργο. Είχε, όπως θα διαπιστώσετε, και πολύ ικανά στελέχη που πίστευαν απόλυτα στους σκοπούς της Οργάνωσης, Πρόεδρος, Γραμματέα, Ταμιά.

Στα μέσα της δεκαετίας του '50 είχε διαλύσει περί τους 850 γάμους, 2.700 αραβώνες και γύρω στα 4.950 προξενιά.

Κάτω από τέτοια δράση ήταν επόμενο να ανησυχίσουν οι Αρχές και ο Κλήρος. Πώς δηλαδή, πάτε να μας πάρετε την μπουκιά από το στόμα; Αυτό είναι δική μας δουλειά. Από την μία επιστρατεύτηκαν τα Τ.Ε.Α., οι παρακρατικοί, και η έφιππη χωροφυλακή και από την άλλη οι παπάδες, οι δεσποτάδες ως και ο μουφτής της Κομοτηνής. Ρίξανε αφορισμούς, κατάρτες, αναθέματα, ταφόπλακες και ό,τι άλλο διαθέτει η σύγχρονη επιστήμη. Με τίποτος από όλα αυτά δεν κώλωνε. Στεκόταν γερά στα πόδια της.

Το κακό ήρθε από αλλού. Παίδαρος ο πρόεδρος, η αλήθεια να λέγεται. Αποφάσισε να κάνει μια βόλτα στην εξοχή, να δει από κοντά πώς τα πάει και το ζωικό βασίλειο, σου λέει, άνθρωποι και ζώα ε, δεν διαφέρουν και πολύ. Σήκωσε πανιά για Αιγαίο μεριά. Τέλη Απριλίου, μέσα Μάη, άτιμη εποχή για ταξιδάκια στο Αιγαίο, η ζέστη αρχίζει νωρίς, ξυπνάνε τα πονηρά τα πνεύματα, δεν χαλιναγωγείται ο νους του ανθρώπου. Ναρκωπέδιο η ρουφιάννα η ζωή. Και δεν παίρνεις πρόφα από πού θα σου 'ρθει η τουβλιά, πρόεδρε.

Στο νησάκι ο μπάρμπα Σώζος, παλιός φίλος του πατέρα του, έγινε θυσία να φιλοξενήσει τον γιο του φίλου του. Ο γέρος είχε γίδα, είχε βοσκοτόπια, βιος μπόλικο. Είχε και μια μοναχοκόρη, ροδοκόκκινη και προκομμένη. Νταρντάνα αγαιοπελαγίτισσα. Μπουρλότο στα θεμέλια της Οργάνωσης. Αμ, τι νομίζεις; Θέλει πολύ; Ετούτη δεν καταλάβαινε ούτε από εξαφανίσεις του γένους, ούτε από προεδρικό. Έξωσε του προέδρου το νου και την καρδιά όπως ο βόας σφίγγει τον λαγό.

Αυτά που συμβαίνουν στον πρόεδρο τώρα δεν του είχαν ξανασυμβεί. Αφοσιωμένος στο καθήκον δεν τα είχε σπουδάσει, και τού 'ρθε κατακούτελα. Ένοιωθε να του φεύγει το χώμα κάτω από τα πόδια. Είναι άλλο πράγμα η αγάπη πρόεδρε, θέλει σπουδή!

Έκανε μια-δυ φορές ν' αντισταθεί. Πήγε κάτω στο λμινάκι να ρωτήσει πότε φεύγει καράβι για Περαιά. Διάβασε και ξαναδιάβασε το Καταστατικό που το είχε στον κόρφο του, ακουμπισμένο στο μέρος της καρδιάς, ν' αντλήσει κουράγιο. Α, μπα, δεν βαριέσαι, ήταν αργά πια. Η μέγγενη τον είχε πιάσει από τον λαιμό. Καλά λένε πως τα κάστρα πέφτουν από μέσα.

Τώρα, κάθε που έρχεται Μαγιάπριλος, θυμάται, βρίζει και βλαστημάει την πουτάνα την καρδιά του που τον πρόδωσε.

Ο Γραμματέας, έφυγε και φόρεσε ράσο στο Άγιο Όρος. Οι πληροφορίες ότι ήταν ο εγκέφαλος στο σκάνδαλο του Βατοπεδίου δεν ευσταθούν. (Βασικά οι καλόγεροι δεν αγαπούν το χρήμα. Μάλιστα σε κάποιο όριο το απεχθάνονται κιόλας). Στο μοναστήρι το έχουν σίγουρο ότι θα αγιάσει κι ας έχει πουλήσει το μισό δάσος της Χαλκιδικής για Τίμιο Ξύλο. Στα ιδανικά του πάντως, έμεινε πιστός.

Ο Ταμιάς το σκέφτηκε αλλιώς. Σου λέει, τι εξαφάνιση του ανθρώπινου γένους, τι εξαφάνιση του ταμείου, το ίδιο πράγμα κάνει.

Τσέπωσε τα λιανά και βουρ για Αυστραλία. Με αυτά τα λεφτά αγόρασε 25 διαμερίσματα στην Ελλάδα και κάπου 22 στην Αυστραλία. (Έτσι τουλάχιστον λένε αυτοί που ξέρουν)!

Υ.Γ. Επειδή η Οργάνωση διαλύθηκε, την εξαφάνιση του γένους ανέλαβε να την φέρει εις πέρας το μηνμόνιο. Τη δουλειά την ξέρετε καλύτερα. Από την Οργάνωση έμεινε το Καταστατικό. Αξίζει τον κόπο. Διαβάστε το.

Τα βράδνα όταν τις σκάλες ανεβαίνω
Και βάζω στην πορτούλα το κλειδί
Να μπω καλά-καλά δεν προλαβαίνω
Και πέφτω στο κρεβάτι σαν παιδί.

Ξαπλώνομαι όπως είμαι με τα ρούχα
Κι ανάβω ένα τσιγάρο ηδονικό
Αμέριμνη ζωή προνομιά μου
Δωμάτιο καθαρό μοναχικό.

Γλεντάω την μοναξιά, θα πεις τι βγαίνει
Πολύτιμο αγαθό που είναι αυτό
Χαρίζεις την γαλήνη στον εργένη
Με κάνει τόσο απαλά να βουλευτώ.

Περνάω με τα πολλά και με τα λίγα
Κι ο δαίμονας μου λείπει ο θηλυκός
Και πάω και τα χώνω και στον Ρήγα
Και ύστερα κοιμάμαι νησιτικός.

Δεν έχω θαλπωρή, στοργή και τέτοια
Που λένε τα ρομάντσα και οι σαχλοί
Μα ούτε και φουρτούνες και σεκλέτια
Και μια φωνή στο αυτί να με ενοχλεί.

Δεν βλέπω τις κατσούφικες τις μούρες
Τα μάτια σαν ανοιξω το πρωί
Δεν έχω στο κρεβάτι μου μουρμούρες
Ούτε καμιά ξένη αναπνοή.

Τα βάσανά μου εφήμερα φευγάτα
Στο διάβα της ζωής μου της φτηνής
Δεν έχω ιδιόκτητη ούτε γάτα
Να νοιώθω την ευθύνη κι αυτηνής.

Κινάω απ' τη δουλειά το μεσημέρι
Και τρώγω εκεί που θέλω και ότι πω
Προθύμως το γκαρσόνι θα το φέρει
Με μούτρο γελαστό και χαρωπό.

Την όρεξη ποτέ δεν θα μου κόψει
Με γκρίνιες με αχ και βαχ και στεναγμούς
Κι αν έχει ωχρή και ξάγρυπνη την όψη
Θάναι από τους δικούς του τους καημούς.

Δεν έχω καμιά έγνοια, ούτε μία
Κι αν κάποτε αρρωστήσω σοβαρά
Υπάρχουν αρκετά νοσοκομεία
Να μπω και νάβγω πάλι μια χαρά.

Μονάχος τι ωραία, τι μου λείπει;
Γι αυτό να καταλάβω δεν μπορώ
Γιατί σαν δω παιδί με πιάνει λύπη
Κι αισθάνομαι έτσι κάτι τρυφερό;

Γιατί την κάμαρά μου βρίσκω κρύα
Ιδίως όταν έρχονται γιορτές
Γιατί σαν βλάκας νοιώθω μια πικρία
Πως το αύριο θα είναι σαν το χτες.

Για τη γιορτή της Μητέρας Χρόνια Πολλά
σε όλες τις Μανάδες. Χρόνια σας Πολλά και
εσείς Μανάδες, τώρα Γιαγιάδες, εσείς που
πήρατε μέρος στον Δημοκρατικό Στρατό. Αφανείς Ηρωίδες! Σας χρωστάμε Πολλά!

Του Γιώργη Κουλούρη

Ο Χάρος βγήκε παγανιά

Ο Χάρος βγήκε παγανιά
και τελευταίως έχει πολύ δουλειά

Άφησε τις φτωχογειτονιές
και μπήκε στα σαλόνια
του άρεσαν οι τραγουδιστές
και του σινεμά τα θεατρόνια

Τον Μανώλη τον Ρασούλη
διάσημο τραγουδοποιό
εύκολα τον πήρε
γιατί τον βρήκε ένα βράδυ μοναχό

Τον Νίκο τον Παπάζογλου
τού 'στησε καρτέρι
ύπουλα τον νίκησε
και τον πήρε μεσημέρι

Τελικά σκέφτηκε να κάνει μια βόλτα
στους θεατρίνους του σινεμά
και βρήκε τον Θανάση Βέγγο
γερασμένο και άρρωστο βαριά

Καλέ μου άνθρωπε του λέει
ήλθα να σε δω και να σε πάρω
δεν είμαι ο γιατρός σου
εμένα με λένε Χάρο.

Νίκος Βασιιάκος

Μάνα!

Το μάνα είσαι τ' ουρανού
μας τρέφεις, μας φροντίζεις
την Άγια Χάρη του Θεού
έχεις μέσα στα στήθη.

Είσαι ο ήλιος ο λαμπρός
που φέγγει και ζεσταίνει,
είσαι το δέντρο της ζωής
που είναι οι καρποί του μέλι.

Έχεις μια απέραντη καρδιά
που είναι γεμάτη αγάπη
η πλατυτέρα τ' ουρανού
είσαι μέσα στην πλάση.

Θυσία κάνεις σταυρική
πρωί και βράδυ άμα
να μεγαλώσεις τα παιδιά
είναι μεγάλο θαύμα!

Κόπους και μόχθους δεν κοιτάς
παλεύεις νύχτα μέρα,
έχεις για πάντα οδηγό
την Παναγιά μητέρα

Τί όνομα γλυκό
στον κόσμο δεν ειν' άλλο
όλοι μας το φωνάζουμε
σε κάθε χαρά και πόνο

Κι από τη κούνια το μωρό
το "μάνα" ψυθιρίζει
και όλο γλυκά χαμογελά
στη μάνα του χαρίζει

Ευχαριστώ για την φιλοξενία,
Φανή Μιχαηλίδου, Kingsford

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο "ΚΟΣΜΟΣ" απλά φιλοξενεί τα γράμματα των αναγνωστών. Αυτό δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε ή διαφωνούμε με τα κείμενα που δημοσιεύονται, την ευθύνη των οποίων φέρουν στο ακέραιο οι συντάκτες τους.